

Štvrtok 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 26.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: láska k
žatve; apoštoli v každodennom
živote; odovzdávanie Božej
blízkosti.

03.10.2024

PÁN CHCEL, aby sa jeho učenici
podieľali na jeho vrúcnej túžbe
priniesť evanjelium každému
stvoreniu. Preto ich v určitých
okamihoch svojej služby posielal
„pred sebou do každého mesta a na

každé miesto, kam sa sám chystal ísť“ (Lk 10, 1), aby mu pripravili cestu na jeho príchod. Niečo podobné platí aj dnes, pre každého z nás kresťanov, aby sme sa cítili ako tých sedemdesiatdva, ktorých Pán poslal. Vedomie, že sme poslaní Bohom, nám pomôže rásť v otvorenosti srdca, pretože vieme, že evanjelium je vždy misionárskym, univerzálnym povolaním. Môžeme povedať s jedným zo starovekých cirkevných Otcov: „Kresťan je moje meno, katolík moje priezvisko“^[1]. Cirkev je katolícka, pretože má srdce otvorené pre každého človeka, a to sa odráža aj v našom dialógu s Bohom: „Naša modlitba sa nesmie obmedzovať len na naše prosby, na naše potreby: modlitba je skutočne kresťanská, ak má aj univerzálny rozmer“^[2].

Ježiš zároveň chcel, aby sa títo učeníci podelili o jeho starosť o potrebu robotníkov, ktorí by pracovali na žatve sveta, aby zbierali

ovocie jeho diela spásy. „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu!“ (Lk 10, 2). Toto je pozvanie, ktoré sa na prvý pohľad môže zdať zvláštne. „Prečo by sme my – ktorí sme len robotníci – mali prosiť Pána žatvy, aby poslal viac robotníkov? Čo na tom záleží, ak sa žatva nedarí, keď budeme stále dostávať rovnakú mzdu?“.

Ježiš chce, aby učeníci mali lásku k žatve. To znamená, aby neskladali len účty, ale aby vnímali krajinu sveta ako svoju vlastnú, ako tú, ktorá im patrí. Skrátka, Pán chce, aby sme mali účasť na najhlbších túžbach jeho srdca, aby sme cítili, že máme účasť na tom smäde po dušiach, ktorý ho prinútil zvolať: „Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul!“ (Lk 12, 49). „Ježiš je hladný a smädný po dušiach. Z kríža volal: *sitio!* (Jn 19, 28), *žíznim*. Má smäd po nás, po našej láske, po

našich dušiach a po všetkých dušiach, ktoré by sme k nemu mali priviesť cestou kríža, čo je cesta nesmrteľnosti a nebeskej slávy“^[3]—.

V INŠTRUKCIÁCH, ktoré Ježiš dáva sedemdesiatim dvom (porov. Lk 10, 2-12), nachádzame aj usmernenia pre naše poslanie kresťanov uprostred sveta. „Kristus sa neobmedzuje len na vyslanie: dáva misionárom aj jasné a presné pravidlá správania. Predovšetkým ich posielal *po dvoch*, aby si navzájom pomáhali a svedčili o bratskej láske. Upozorňuje ich, že majú byť *ako baránkovia uprostred vlkov*, to znamená, že majú byť napriek všetkému pokojní a v každej situácii niesť posolstvo pokoja; nemajú mať pri sebe ani tašku, ani peniaze, majú žiť z toho, čo im poskytne Prozreteľnosť; majú uzdravovať

chorých na znak Božieho
milosrdenstva; majú odísť odtiaľ, kde
ich odmietnu“^[4].

Prví kresťania vedeli tieto Pánove
pokyny vteliť. Žili medzi sebou
láskou, ktorá vzbudzovala obdiv ich
súčasníkov^[5]. Vedeli tiež, ako
odovzdávať pokoj uprostred
prenasledovania a neúspechov, lebo
vedeli, že tak budú ich mená
zapísané v nebi (porov. Lk 10, 20).
Okrem toho sa starali o to, aby
nikomu z ich bratov nechýbalo to, čo
potrebujú, a dávali im k dispozícii
svoj vlastný majetok (porov. Sk 2, 45).

Z tohto dôvodu sa svätý Josemaría
obracal na prvých kresťanov, keď
hovoril o svätosti uprostred
každodenného života, pretože oni
vedeli, ako svedčiť o
Zmŕtvychvstalom Kristovi
prostredníctvom svojich
každodenných činností. „Ži svoj
bežný život,“ komentoval zakladateľ

Opus Dei, „pracuj tam, kde si, snaž sa plniť si povinnosti svojho stavu, dobre dokončovať svoje úlohy v zamestnaní a profesionálne rásť — snaž sa byť každým dňom lepším. Buď verný, maj pochopenie pre ostatných, no buď náročný na seba. Umŕtvuj sa a buď radostný. To bude tvojím apoštolátom. A bez toho, žeby si poriadne vedel prečo, začnú aj napriek tvojim nedokonalostiam za tebou prichádzať tí, čo ťa obklopujú, a v prostom, prirodzene plynúcom rozhovore — cestou z práce, na rodinnej oslave, v autobuse, na prechádzke, proste kdekiaľ — budete hovoriť o nepokoji, ktorý je v duši každého človeka, hoci si to niektorí nechcú uvedomiť. No budú chápať viac, keď sa rozhodnú začať skutočne hľadať Boha“^[6].

POSOLSTVO, ktoré majú učeníci priniesť druhým, je predovšetkým posolstvom blízkosti: „Priblížilo sa Božie kráľovstvo“ (Lk 10, 9). Na prvý pohľad sa zdá, že toto ohlasovanie, ktoré sa ozýva aj v iných častiach evanjelia, je vzhľadom na blízkosť posledného súdu len hrozivou výzvou k obráteniu. V týchto slovách však zaznieva predovšetkým nežnosť Boha, ktorý sa vtelením svojho Syna doslova *priblížil* ku každému z nás. „Ak je blízko Boh, ktorý je na nebesiach, nie sme na zemi sami a ani v ťažkostiach nestrácame vieru. To je prvá vec, ktorú treba ľuďom povedať: Boh nie je vzdialený, Boh je Otec. (...) Chce ťa vziať za ruku, aj keď ideš po strmých a ťažkých cestách, aj keď padáš a ťažko sa ti vstáva a staviaš sa na nohy; On, Pán, je tu s tebou. V skutočnosti často práve vo chvíľach, keď si najslabší, môžeš najsilnejšie pocítiť jeho prítomnosť“^[7].

Toto je postoj, ktorý chce Ježiš odovzdať svojim učeníkom: byť blízko druhým a vlievať do nich Božiu nehu a blízkosť. A to nielen s tými, ktorí nadšene prijímajú ohlasovanie evanjelia, ale aj so svojimi prenasledovateľmi: „Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, čo vás prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5, 44-45). Ako napísal svätý Josemaría: „Tvoja láska nestojí za veľa, ak nehorlíš za spásu všetkých duší. — A tvoja láska je úbohá, keď si z celej duše neželáš, aby si svojím šialenstvom nadchol aj ostatných apoštolov“^[8]. Môžeme prosieť Pannu Máriu, Kráľovnú apoštolov, aby sme mali účasť na túžbe jej Syna, „ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a dospeli k poznaniu pravdy“ (1 Tm 2, 4).

[1] Svätý Pacian, *Epistola*, 1,4.

[2] František, *Anjel Pána*, 7-VII-2019.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 202.

[4] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 8-VII-2007.

[5] Porov. Tertulián, *Apologetika* 39, 7 (CCL 1, 151).

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 273.

[7] František, *Anjel Pána*, 18-VI-2023.

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 796.